

Elogi a l'espardenya

El dissabte és el dia de la setmana que
El dissabte és el dia de la setmana que
ens recordem més de l'espardenya; era
el nostre vehicle dels diumenges; és, en-
cara, el vehicle dels diumenges de molts.

L'espardenya té innumbrables devots i
resulta una vera llàstima que la lite-
ratura petulant dels civilistes ha faci
servir de punt de referència de les se-
ves comparacions, considerant-la el
símbol insubstituïble de la baixesa, de
la groïleria, de l'ignorància i tosquedat.

Són els peus contrafets, amb renos-
sos i durícies, que influeixen sobre el
cervell. L'odi a l'espardenya pervé d'
aqueixes vanitats pedestres que munten
com el fum a les regions més entaïrades,
obscurint la claror natural. L'odi a l'es-
pardenya és un odi d'impotents, d'afe-
minats, de gent que caminarà amb ca-
minadors fins al darrer viatge, d'indivi-
dus que lloguen rodes per a no servir-
se de les cames, que es declaren lisiats
per idolatria al sabater.

Parlen de l'espardenya sense haver-
la tastada i creuen que el funicular arri-
ba a tot arreu. No saben res de la joia
que dona l'espardenya. Primerament ja
en emprovar-vos-les a casa l'esparde-
nyer, rebeu una sensació de lleugeresa
prodigiosa. Ballarfeu sobre el peu cal-
çat de cânem i l'altre us pesa set quin-
tars.

Les espardenyes són ales que ens po-
sen als peus. L'única cosa que us mo-
teja és la semblança imaginària amb un
Mercuri decoratiu. Però el blanc de l'es-

pardenya a la llum d'una matinada d'excursió o de cacera, té infinits encisos. Trascaríeu com si no pesséssiu gota. Us sentiu volva, papellona; sou silencis com fantasmes; tot us serveix d'excusa per a saltar; ádhuc estrompaseríeu les muntanyes...

Amb l'espardenya arribeu als cims, encen l'agressivitat de les roques, us endinseu en les boires, coneixeu l'infinit... No ens plau exagerar; però no cal entusiasmar-se excessivament amb la navegació aèrea, havent conegut l'espardenya. Es l'aparell més segur per a viatjar; no té panes; no té veleitats de motor ni ruineses de bèstia; no fa res que no sigui amb el vostre consentiment; passa per tot arreu sense encallar-se, no fer el bót i en tornar-se vella i inservible, encara, esdevé medicinal. Ben valenta i aplicada al costat us guareix la pleuresia.

Quina automòbil, quina tartana, quina sleeping-car, quina aeroplá o dirigible fóra capaç d'una semblant cosa?

I l'espardenya resulta grácil i elegant mal que us pesi. Turmell de pastora o damisel-la encreuat per una beta blanca fa de bon mirar. Es més greo que la sabateta escotada del taló alt; aqueix taló alt que flecta els dits dels peus i els anquilosa en forma de grifa la faisé d'una grapa de milloca, i, pota, encara—vaigui'ns Déu!—un ull de poli en cada nus, com una cassanella.